

Nicolina Halgaș

Promontoriul

roman

Nicolina Halgaș (n. 27.07.1963, Turda, jud. Cluj), absolventă a Facultății de Biologie, Geografie și Geologie, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca și a unui masterat în Știința Informării și documentării (Biblioteconomie și Arhivistică) la aceeași universitate, în cadrul Facultății de Istorie și Filosofie.

Cărți publicate: *Fiica zeilor*, Editura Siono, București, 2021; *Dincolo de fereastră*, Editura Siono, București, 2022; *Albedo*, Editura Itaca, Dublin, 2022; *Joacă de vânt*, Editura Siono, București, 2024; *O fărâmă de sare*, Editura Cișmigiu Books, București, 2024

Proză scurtă: *Sfârșitul copilăriei*. În: *Copilăria cuvântului*, Antologie, Editura eCreator, Baia Mare, 2024; *Luna plină a cerbului*. În: *Parfum de primăvară*, Antologie, Editura OrhiDeea, Cornu, 2024; *Răscrucea*. În: *Primăvara adierilor lirice*, Antologie, Galați, Editura Boema, 2024; *Cotorașta*. În: *De ziua ta, Femeie!* Antologie, Editura Siono, București 2024; *Tabloul*. În *Șotron pe zăpadă*, Antologie, Editura Siono, București, 2021.

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2025

Cuprins:

Capitolul I.	
Scufundarea	7
Capitolul II.	
Casa cu glicină	10
Capitolul III.	
Sub stânca fulgerată	23
Capitolul IV.	
Străinul	36
Capitolul V.	
Sfârșitul copilăriei	59
Capitolul VI.	
Fugar	69
Capitolul VII.	
Mult noroc, puștiule!	80
Capitolul VIII.	
Walter	94
Capitolul IX.	
Ziua fotografiilor Emei.....	111
Capitolul X.	
Ema.....	130
Capitolul XI.	
Apă din pumni străini	144
Capitolul XII.	
Pe aici nu-și poartă pașii, de groază muritorii	165

Capitolul XIII. Képi blanc	188
Capitolul XIV. Fata care și-a pierdut zâmbetul	202
Capitolul XV. Lumea care pare să se fi deschis	212
Capitolul XVI. Prin vântul care arde	223
Capitolul XVII. Întâi și-ntâi sosi-vei la sirene Acelea care ademenesc pe oameni...!	231
Capitolul XVIII. Numai chemarea morții răsare din furtună...	242
Capitolul XIX. Ziua ultimelor scrisori	244
Capitolul XX. Cântec de sireună	260

Capitolul I. Scufundarea

Înăuntrul ei se aprindea o lumină caldă, ca un soare la apus, aproape scufundat dincolo de tărâmul oamenilor, atunci când se abandona pentru un moment lumii interioare, iar senzația că se afla pe malul unui râu, privind cum curge apa, era exact ceea ce avea nevoie pentru a se relaxa și a dormi apoi, fără întreruperi, întreaga noapte. Apa care se rostogolea abia șoptind peste pietre pe care le rotunjea, mângâindu-le continuu, îi dădea o stare de pace și, mult timp, Sonia – fire neliniștită, bântuită de insomnia – se vizualizase înotând. Apoi a trecut la zbor; sufletul ei se metamorfoza și ea căpăta nu doar trupul unui vultur care tăia văzduhul și plutea dus de curenții de aer, privind cum lumea devenea tot mai mică, ci și simțul acelei păsări care se călăuzea singură în zbor. Făcea asta în fiecare seară și la sfârșitul săptămânii, de obicei sâmbăta – ziua ei preferată – când își acorda o întreagă oră observându-și gândurile fără a se mai pierde în ele, iar meditația ajunsese să fie un antidot pentru viteza în care își desfășura viața. În ora aceea de liniște interioară, totul încetineea, iar mintea ei se concentra doar asupra prezentului. Gândurile se stingeau unul câte unul, nu mai era nimic din ceea ce a fost și nimic din ce urma să fie; auzea doar sunetele din jur, ploaia, bătăile inimii și ritmul propriei respirații. Vedea copacii peste care trecea în zbor și simțea vântul pe care plutea. La început, i s-a părut extrem de greu; apoi, gândurile i-au divagat tot mai rar; se privea și se asculta doar pe ea însăși, căci exista în adâncul ei o voce care voia să iasă la suprafață, puternică și, în același timp, subtilă.

De câteva săptămâni, Sonia se întorsese la apă, iar când fereastra aceea se deschidea spre alte lumi, se desprindea total de

realitate, auzea țipătului pescărușilor, loviturile ritmice ale valurilor și simțea mirosul inconfundabil al apei de mare. Stătea pe un țărm. Apa era limpede și curată, o chema, iar ea se lăsa în voia valurilor, se mișca odată cu ele, cu marea și cu luna și se scufunda tot mai mult. Lumina soarelui pătrundea până departe, dezvăluindu-i două tărâmurii: unul al pământului, al pietrelor și stâncilor, altul al apelor, și putea fi când într-unul, când în celălalt; putea să simtă ce simțeau marea și pietrele. Creștea din pământ, luând forma unei sfere de piatră, iar marea era sângele din venele ei.

Inspiră adânc, ridicând brațele întinse și coborându-le ca într-o mișcare de dans, învăluindu-și trupul cu aerul din jur. Se concentrează pe muzică: cascade și râuri, ciripit discret, abia distins, de parcă păsările s-ar fi temut să nu deranjeze cântecul apei și apoi, dintr-odată, tumultul valurilor, asemenea dansului tobelor din *Bolero* lui Ravel. Planeta întregă se elibera cu un suflu adânc. Expiră și ea împreună cu marea, imaginându-se cum se scufundă încet în abisul albastru, transparent.

Brusc, se întâmplă ceva diferit. Uscatul nu-i mai apărea separat de mare. Cele două lumi se dizolvaseră una în cealaltă, formând o altă pe care o putea vedea, fiindcă avea ochi noi cu care vedea altfel și altceva. O clipă se simți captivă, de parcă era prizonieră într-o sferă de piatră. Se luptă să găsească o ieșire fără să reușească; auzea totul în jur, sunetele de afară se scufundau până la ea, dar ale ei nu puteau răzbate deasupra apei. Încet, își dădu seama că nu trebuia să se împotrivescă; trupul i se relaxă și intră în visarea care ordona universul și din care se ridicau toate înțelesurile vieții. Un izvor infinit de energie creatoare o învăluia, chemând-o, iar ea nu trebuia decât să se abandoneze și să vadă.

Tânărul parcă mașina pe prima străduță laterală de lângă spital, intră în clădire și urcă cu liftul la etajul unde se afla terapia intensivă.

Pe culoar, o zări pe Corina stând cocoșată pe un scaun și se îndreptă spre ea.

– N-am putut ajunge mai repede. A trebuit să mă învoiesc. Ce s-a întâmplat cu Sonia? De când e în starea asta?

– Nu știu mai mult decât ți-am spus deja la telefon. Am găsit-o inconștientă în dimineața asta. M-am speriat când am văzut-o. Nu mi-a răspuns la telefon de vreo trei zile, nici la mesaje, așa că probabil e inconștientă de atunci. Nu obișnuiește să nu îmi răspundă, de aceea m-am dus la ea. N-a răspuns nici la ușă și am deschis cu cheia mea. Am o cheie de la apartamentul ei pe care mi-a dat-o cândva, pentru urgențe. Și ea are una de la mine.

– Ai vorbit cu vreun medic? Întrebă din nou Sergiu, făcând câțiva pași pe coridorul spitalului, de parcă nu-și găsea locul, așezându-se în cele din urmă pe scaunul de lângă ea.

– Da, chiar înainte să ajungi tu. Nimic nu este clar încă. E într-un fel de comă, dar nu una obișnuită, fiindcă nu au găsit absolut nicio cauză, nici infecțioasă, nici de altă natură. Mai investighează. Nu cred că mai aflăm ceva azi.

– Cine este medicul?

– Nu știu. S-a prezentat, dar nu îmi amintesc numele.

– Merg eu să aflu. Rămâi aici. O să te conduc acasă după aceea.

Se întoarse abia după o jumătate de oră, fără alte vești importante.

– E așa cum ai spus. Medicii nu știu încă nimic precis. Mi-am notat numărul de telefon al uneia dintre asistente. O să sunăm mâine dimineață, iar ea o să ne spună dacă este vreo schimbare și când o putem vedea. Nu este cazul să mai rămânem aici.

Corina se ridică, aruncând încă o privire spre ușa în spatele căreia se afla Sonia. Tânărul îi învălui umerii cu brațul drept și părăsiri spitalul.

Sonia simțea freacă din afara lumii în care se afla. Era estompat, trecea prin apa mării. Cineva se tot agita în jurul ei, vorbea prea mult, și ea prefera liniștea adâncului. Uneori, vocile îi păreau cunoscute și le asculta:

- Ceva nou?
- Nu. Au făcut toate investigațiile, dar n-au aflat cauza.
- Sunt deja două săptămâni de când e inconștientă.
- Nu putem decât să sperăm că se va trezi.

Să mă trezesc... Să mă trezesc? De ce?

Ea nu voia să se trezească. Nu avea nici cea mai mică intenție să facă asta. Casa și promontoriul o așteptau. Se scufundă total și ieși la suprafață în lumea cea nouă din adâncul ei.

Capitolul II. Casa cu glicină

Există undeva un promontoriu cu țărături sălbatice, așezat cu fața spre apus, pe care marea îl scaldă din trei direcții. Poate tocmai de aceea a ales apusul, să o poată vedea în fiecare zi cum i se șterge încruntarea, devenind aurie și apoi roșie ca un imens rubin și cum întunecimea apelor se limpezește în albastru. O casă albă din piatră se înalță pe el, aproape de margine și de frământarea mării de dedesubt și, dacă o iei pe cărarea îngustă din spatele ei, ajungi, după destul de multă vreme, într-o așezare de pescari. De fapt, este tocmai invers; din sat ajungi pe promontoriu, urcând tot mai mult pe un drum îngust și neumblat, printre tufișuri și bolovani. Toți cei din sat și din împrejurimi știu, în mod firesc, de existența casei, dar locul acela este unul de care pretind că se feresc.

Promontoriul – o stâncă neagră acoperită pe alocuri cu smocuri de iarbă aspră și tufișuri – a apărut brusc în fața noastră după ce barca a cotit, urmând linia țărului. Pe el, casa părea

suspendată la marginea lumii și se încadra perfect în peisaj, mulându-se pe formele naturale ale reliefului. Era vizibilă doar dacă priveai promontoriul dintr-o parte, cum am făcut eu, sau dacă te aflai în larg, destul de departe de el, altfel rămânea neobservată. Eu am văzut-o fiindcă fâșia aceea abruptă și stâncoasă, care se înalță la vreo cincizeci de metri deasupra mării, m-a făcut să-mi întorc capul și să o privesc încă o dată, de parcă nu voia să mă lase să trec mai departe fără să fac asta. Mi-a tăiat respirația, dar nu din cauza arhitecturii, căci era doar o casă simplă, neatajată, cu ferestre înguste și lungi ca cele din insulele Greciei și obloane vopsite în albastru viu. Avea însă ceva al ei, un fel de mister sau un fel de aură asemenea oamenilor care te atrag și în preajma cărora îți dorești să fii. Era tăcută și singuratică, dar cumva și mândră de ea însăși și, în același timp, nepăsătoare față de orice privire care se aținea asupra ei. Înțelegeai imediat că nu avea nevoie de admirația nimănui. Era conștientă pur și simplu de propria minunăție, de parcă ar fi fost o făptură însuflețită, și nu o construcție din piatră. Dar ce știm noi despre sufletele pietrelor? Există atât de multe pietre uimitoare și enigmatice, despre care s-au spus povești la fel de uimitoare, căci urmele miturilor sunt vizibile pretutindeni, dacă știi să vezi, și fiecare trăsătură a peisajului are povestea ei. Trebuie doar să respiri adânc și să le ascuți șoptele.

Fațada era plină de ciorchini mov de glicină, care atârnavă deasupra ferestrelor și îmbrăcau zidul cu strălucirea și eleganța lor, încăpățânându-se să supraviețuiască în locul acela măturat de vânturi. Se cățăraseră pe acoperiș și peste stâlpii de la intrare, formând o terasă naturală plină de farmec.

La poalele stâncii, marea se zbugiuma, valurile se înalțau, străduindu-se să se ridice cât mai sus, să zărească și ele casa și poate chiar să muște o bucată din ea, la fel cum mușcau din stâncă, izbind-o, spălând-o și mângâind-o fără încetare.

Ar fi trebuit să tac după ce am trecut de ea, să-i păstrez minunăția doar pentru mine și apoi să o uit, dar m-am trezit adresându-mă Corinei:

- Ai văzut casa?
- Unde? N-am văzut nimic! strigă ea pentru a acoperi zgomotul motorului.
- Pe promontoriu. Tocmai am trecut pe lângă ea.
- A fost prea rapid. N-am observat-o. Tu ai văzut-o, Sergiu?
- Nu. Am mai trecut cândva pe aici, acum vreo câțiva ani, dar nu-mi amintesc să fi văzut vreo casă.
- Probabil ai uitat, deși nu arată ca o casă pe care să o uiți ușor, sau poate se vede doar dacă privești din lateral. Sigur e acolo de multă vreme.
- Probabil, a acceptat el, conducând barca mai departe.
- După puțin timp, am zărit locuințele unei așezări mici, un sat la al cărui țărm jos și neted se legănau câteva bărci pescărești.
- Haideți să ne oprim puțin, le-am sugerat eu, arătând spre mal.
- E doar un sătuc. Ce să facem aici? a protestat Corina.
- Vreau să văd casa aceea albă de aproape și poate cumpărăm niște pește.
- Pește? a râs Sergiu. N-avem ce face cu el, stăm la hotel, ai uitat? Dar ne oprim, dacă vrei să vezi locurile.
- Imediat ce am coborât din barcă, câțiva săteni curioși au ieșit pe ulița prăfuită, privindu-ne. Porțile caselor erau străjuite de pietre, unele rotunde ca niște trovanți, altele discoidale, iar cele mai ciudate închipuiau animale și chiar chipuri umane. M-am apropiat de primul om zărit, un bărbat destul de în vârstă care stătea într-o curte, sprijinit de gardul de lemn, și i-am vorbit.
- Bună ziua. Am văzut de pe mare o casă albă, pe o stâncă. Se poate ajunge la ea de aici?
- Ziua bună. Se poate, mi-a răspuns sec, măsurându-mă din cap până în picioare, fără alte explicații, cum ar fi fost, de exemplu, direcția în care să o iau.

- Ce neprietenos, mi-a șoptit Corina. Cred că am zărit un magazin, hai să întrebăm acolo.

La magazin am aflat doar că este departe de sat, pe un drum în pantă care urcă până pe promontoriu, așa că am renunțat să mai mergem și, pentru câteva clipe, m-am gândit cu oarecare invidie la cei care locuiau în ea, întrebându-mă cum de reușiseră să o clădească tocmai acolo.

Poate altcineva, zăbind locul acela de pe mare așa cum făcusem și eu, vedea doar o prelungire stâncoasă a uscatului, o stâncă ca toate stâncile pe care cineva înălțase o casă; însă eu văzusem, sau mai degrabă simțisem, o mulțime de lucruri ascunse pe care mi-ar fi plăcut să le descifrez. Și poate casa era de vânzare, cu toate că nu mi-aș fi putut permite să o cumpăr.

Dinspre țărm venea o adiere răcoroasă, încărcată cu niște șoapte stranii, prelungi, un fel de *rămâiiii* repetat fără oprire, pe care îl auzeam doar eu și care mi-a trezit ciudata dorință de a ajunge la casă chiar în clipa aceea.

- Rămân aici azi, le-am spus brusc celor doi prieteni ai mei.
- Corina m-a privit cu uimire și s-a străduit să mă convingă să renunț.
- Ești sigură că vrei să rămâi aici doar ca să vezi o casă? Locul acesta pare să fie la capătul lumii, Sonia! Poate nici nu ai cu ce să te întorci în oraș.
- Sunt sigură. Găsesc eu ceva mâine. Iar dacă nu găsesc, te sun să veniți după mine.
- Cum mă suni? Nu este semnal la telefonul mobil. N-ai observat?
- Nu. Dar sigur există telefoane fixe. Și am văzut o stație de autobuz. O fi capătul lumii, dar comunică și cei de aici și se deplasează. Rămân doar o noapte. Nu am bagaje, nici haine de schimb, așa că mâine mă întorc.
- Neavând încotro, m-a însoțit pe strada principală a satului în căutarea unei gazde, insistând cu tot felul de argumente.

– Nu îmi place deloc satul acesta, mai ales oamenii. N-ai văzut cum ne privesc?

– Sunt doar curioși. Probabil nu au prea mulți vizitatori.

– Nu mă refer doar la curiozitate, ci și la felul în care arată; au pielea foarte albă și ochii de aceeași culoare, un albastru foarte deschis.

– N-am observat. Și nu pot avea toți ochii la fel.

– Mă surprinde că nu ai observat tocmai tu, care ești jurnalistă. Uită-te mai atent! Cum se poate să nu fie deloc bronzăți, nici măcar la față, cu toate că locuiesc la malul mării?

– Poate nu le place soarele, zâmbi Sergiu.

– Le place sau nu, ceva e în neregulă aici, constată Corina.

– Dacă n-ar trebui să ducem înapoi barca în seara asta, am rămâne și noi, spuse Sergiu întorcându-se spre ea. De când ne ferim noi de aventură, Corina?

– Satul ăsta îmi dă fiori. N-aș rămâne sub nicio formă.

– Hai, că nu-i chiar așa ciudat, o liniști el.

– În ultima vreme parcă ești alta, Sonia, se încruntă Corina, îmbrățișându-mă de rămas bun. Renunți brusc la o slujbă atât de bună! Câți nu și-ar dori să fie jurnaliști la o publicație de prestigiu? Iar acum vrei să rămâi singură într-un loc cu adevărat straniu.

– Ți se pare. Nu m-am schimbat. Vreau doar să mă bucur de câțiva ani de libertate. Nu prea mult, poate vreo doi-trei ani, timp în care o să mă gândesc bine ce vreau să fac cu adevărat. Tu nu ai fi procedat la fel, dacă ai fi moștenit, așa ca mine, niște bani care să îți permită o vreme fără griji, doar pentru tine?

– Habar n-am, oftă ea. Poate că da. Cred însă că nu vei mai avea unde să te întorci. Sunt atâția care abia așteaptă un loc de muncă ca cel pe care tu l-ai părăsit de bunăvoie.

– Nu trebuie să mă întorc tot acolo. Găsesc altceva. Nu mă îndoiesc de asta.

– Nici eu, interveni Sergiu, întinzându-i Corinei mâna pentru a o ajuta să urce în barcă. Ești foarte talentată. Ne vedem

măine. Fă niște fotografii frumoase, iar dacă afli ceva interesant, poate scrii despre locul acesta. Gata, acum chiar trebuie să plecăm; plimbarea asta ne-a dus foarte departe spre sud și avem o distanță mare de străbătut înapoi. Dacă mai mergeam puțin, ajungeam la Capul Kaliakra.

Am privit barca îndepărtându-se până când zgomotul motorului s-a stins, acoperit de cel al valurilor, și până când a ajuns doar cât un punct. Primul lucru pe care l-am făcut după plecarea lor a fost să mă interesez de casă, vorbind cu Tania, femeia care se oferise să mă găzduiască peste noapte.

– Nu e a nimănui acum, mi-a spus ea. E goală de cel puțin douăzeci de ani.

– Așa de mult! Văzută de pe mare, arată foarte bine. Nu pare deloc deteriorată.

– E rezistentă, clădită numai din piatră. Nu știu cum arată acum, n-am fost acolo de multă vreme. E departe de casele noastre și țărmul este foarte înalt, nu e bun pentru pescuit.

– Dar nu e pe teritoriul satului? Promontoriul acela nu face parte din sat?

– Ba da, dar casele noastre nu s-au întins până acolo; locul e prea bătut de toate vânturile.

– Și unde sunt cei care au locuit acolo? S-au mutat?

– A fost doar un bărbat singur, nu știu ce s-a întâmplat cu el, a ridicat ea din umeri. Nimeni nu știe unde a dispărut și nici nu l-am cunoscut. L-am văzut doar de câteva ori. Nu prea venea în sat. Avea barca lui, cu care mergea el știe unde. Era un străin.

– Un străin?

– Da, dar nu știu de unde venise.

– Ce limbă vorbea?

– Nici asta nu știu, nu l-am auzit vorbind. Când îi dădeam bună ziua răspundea doar cu o înclinare a capului.

– Poate nu era străin. O fi fost doar taciturn și îi plăcea să stea singur. Altfel, de ce și-ar fi clădit casă tocmai acolo?